

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τώρα αναγνωρίζομεν και ἡμεῖς, ὅτι δὲν ἐκάμαμεν καλὸν ὅταν ἐπειράζομεν τὸν Ἑλληνα Φούλτων κ. Γρυπάρην. Τὰ πειράματά του ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ ἡ **Γρυπάρα** του κεῖται ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ ἡμερῶν εἰς τὸ φοῦντο τῆς θαλάσσης, νεκρά καὶ ἀκίνητος.

Ναι, νεκρά, ἀλλὰ ὠραία καὶ ψυχρά, ἀλλὰ γλυκεῖα.

Ὁ προστάτης τῆς Γρυπάρης κ. Παρασκευαΐδης ἐζήτησε νὰ τὴν σηκώσῃ, τὸ ὑπουργεῖο ἔστειλεν ἑκατὸν ἐργάτας, ἀλλ' ἡ Γρυπάρα τοὺς ἀπήντησεν : Ἐδῶ εἶμαι, ἐδῶ μένω.

Καὶ οἱ ναῦται ἠναγκάζοντο νὰ τραγουδοῦν :

Ἐγὼ μόλα, ἔγὼ λέσα

Ἡ Γρυπάρα μνήσκει μέσα.

Ἀνεγινώσκομεν τὸ τηλεγράφημα περὶ τῶν τρομακτικῶν μέτρων τὰ ὁποῖα θὰ λάβῃ ἡ Εὐρώπη κατὰ τῆς Πύλης, ἡγαλλόμεθα νομίζοντες ὅτι πρόκειται περὶ ἡμῶν, ἀνεγινώσκομεν ἔπειτα τὰς τελευταίας λέξεις, ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι διὰ τὸ Μαυροβοῦνι καὶ ἰψέλλισαμεν μελαγχολικοί :

— *De Grecia non disputandum est.*

Τὸ νέον ποίημα τοῦ ἱατροῦ Ἀφεντούλη ἐπιγράφεται : *Γιὰ δέστηγε τὴν Λεβεντιά.*

Καλὸν σημεῖον αὐτὸ διὰ τὴν υἱείαν τοῦ ἱατροπατριώτου, ὅτι σώζει ἀκόμη τὴν αἰσθησιν ὅτι ἡ λεβεντιά του εἶναι γιὰ δέσιμο.

Εἰς τὸ αὐτὸ ποίημα τοῦ κ. Ἀφεντούλη ἀναγινώσκομεν :

κ' ἐστάλαξε στὸ μέτωπο

τὸ δάκρυ τῆς ζεστό.

Ὁ δυστυχὴς ἱατρὸς ἐν τῇ παραφορᾷ του νομίζει ὅτι σ' τὸ μέτωπο ἀναβαίνουν τὰ δάκρυα, ὡς νὰ ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ ἀναδρυτήρια.

Ἀλλὰ αὐτὰ συμβαίνουν καὶ εἰς τὰ φρενοκομεῖα τῶν Παρισίων.

Ἀλλὰ ὁ Ἀφεντούλης δὲν διεγείρει μόνον γέλωτας μὲ τὸ πάθημά του, ἀλλὰ καὶ σκάνδαλα. Μία παροιμία λέγει : ὅτ' ἀκούσης ἀπ' τὸ παιδί κι' ἀπ' τὸν τρελλό. Ἀπὸ τὸν κ. Ἀφεντούλη μαυθάνομεν ὅτι οἱ καλόγηροι τῆς Πεντέλης ἔχουν ἀσίκισαις σ' τὸ μοναστήρι, διότι εἰς τὸν θούριόν του τὸν ὁποῖον ἔχει γράψῃ ἐντὸς τῆς μονῆς λέγει :

Ἀσίκισα, δάκρυ δὲν ἔχει.

Ἐκτὸς ἐάν ἐν τῇ ἀλλοπροσύνῃ του καμμίαν θηλυκὴν ὄνῃ, ἔξ ἐκεῖνων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπιτρέβονται οἱ καλόγηροι ἦσαν καταβαίνουν εἰς τὴν πρωτεύουσαν, τὴν ὑπέλαβεν ὁ κύριος Ἀφεντούλης ὡς ἀσίκισαν.

Εὐρετε δὲ ὅτι ὁ κ. Ἀφεντούλης εἶναι γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα : *Ὁ γος πατριώτης.*

Ἡ συντεχνία τῶν Νυκτεμπόρων παρακαλεῖται νὰ ἐγγράψῃ ἐπίτιμον αὐτῆς μέλος τὸν κ. Οἰκονόμου.

Ἰδοὺ αἱ περγαμῆναί του διὰ τὴν εὐώδη αὐτοῦ ἀνακήρυξιν.

Ἐκ τοῦ τελευταίου κυρίου ἄρθρου του :

αἰβίμεθα ἀντιπολίτευσις *καθαριστικῇ*, ἥτις θὰ ἐκπλύνῃ τὴν πολιτείαν ἐκ τῆς κόπρου τοῦ Ἀυγείου.»

Εὐρετε πῶς ὀνομάζεται ὁ διαδόχτος Λέβης ὑπὸ τῶν Κερκυραίων ;

Θέος.

Δηλαδή θεός, ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπ' τὴν θέσι του.

Ὁ κ. Μ. Βλέπει ὅτι ρίχνουν πετράδια εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν ἀνακτόρων καὶ λέγει :

— Ἀντὶ νὰ τὴν στρώσουν μὲ δάφνας, τὴν στρώνουν μὲ πέτραις.

Τί σημεῖον καιρῶν !

ΛΟΓΟΙ ΥΠΟΥΡΓΩΝ.

Λόγος Λομβάρδου.

Ὁ ἀξιοτίμος προλαλήσας ὡς καὶ ὁ ἀξιοτίμος βουλευτὴς Μεσσήνης, ἠθέλησαν ν' ἀποδώσουν εἰς ἡμᾶς κατηγορίαν ἀναφερομένην εἰς τὴν κατάρτισιν τοῦ στρατοῦ, καὶ τοὺς στρατιῶνας, εἰς τὰ τσαντήρια, εἰς τοὺς κοιτῶνας, καὶ ἠθέλησαν ἀκόμη νὰ μᾶς κατηγορήσουν ὅτι διελύσαμεν τὸν στρατὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου, ἡμεῖς οἵτινες καὶ ἂν τὸν διελύσαμεν, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο συμφωνῶ μὲ τοὺς ἀξιοτίμους προλαλήσαντας, τὸν ἀνεκαλέσαμεν, καὶ τὸν ἐφωδιάσαμεν μὲ ὅπλα, μὲ ξίφη, μὲ λόγχας (τίς εἶ;))

Μᾶς κατηγοροῦσιν ἀκόμη ὡς πρὸς τὴν διοίκησιν τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων μας. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὰς ἐξωτερικὰς ὑποθέσεις ἀφίνω τὸν ἀξιοτίμον πρόεδρον ἐπὶ τῆς κυβερνήσεως καὶ φίλον μου κ. Τρικούπην ὅστις τὴν στιγμὴν ταύτην εἶναι ἐκεῖ ἐπάνω, ὅχι ἐκεῖ κάτω, πλησίον τῆς σόμπας, νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην· ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν τὴν ἀναφερομένην εἰς τὸ ἰδικὸν μου ὑπουργεῖον, εἰς ἐμὲ, εἰς τὸ ἄτομόν μου, θέλω προσπαθῆσαι δι' ὀλίγων λέξεων ν' ἀποδείξω ὅτι ἡ διοίκησίς μου αὕτη, αὕτη ἡ ἰδική μου διοίκησις, ὑπῆρξεν ἀγνή, ἀνεπιλήψιμος, ἀκατάκριτος, ἀκαταμάχητος, ἀκατασκέυαστος.

Μὲ κατηγοροῦσιν ἀκόμη διὰ τὸν Λέβητα, ὅτι δηλαδὴ αετακόμισα ἐδῶ τὸν Λέβητα αὐτὸν πάσχοντα, ἀκρωτηριασμένον, σπᾶδωνα, τσακισμένον εἰς ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός του. — Ἀλλὰ τίς ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ κατάστασις τοῦ Λέβητος αὐτοῦ ἤθελεν εἶσθαι τοιαύτη; καὶ ἀκόμη τίς ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὁ Λέβης αὐτὸς ἤθελε παρυσιάσει ἡμῖν τοιαύτην κατάστασιν; καὶ τίς ἀκόμη ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ Λέβης αὐτὸς ἤθελεν εὐρεθῇ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει; (Παρατεταμένα χειροκροτήματα). Ἀλλ' ἡ πατρις ἐκεῖ χωμένη εἰς τὴν σκληρὰ σπαράζει ματωμένη ἀκόμη, ἐκεῖ βαθεῖα εἰς τοὺς ὑπονόμους βγαίνει κάθε βράδι ὡς φάντασμα καὶ μᾶς φωνάζει ὅλους νὰ τρέξωμε εἰς βοήθειάν της καὶ νὰ τὴν γλυτώσωμεν ἀπὸ τὴν ἀσφυξίαν.

Ἀπέναντι τοιαύτης ἰδέας, ὑπὸ τοιαύτης ἰδέας λέγω ἐμφορούμενοι ἠθέλομεν καὶ ἠθέλατε λάβει ὑπ' ὄψιν σας ὅλους τὰς λέβητας τῆς ὑψηλίου; (Ζήτω!! φωνάζουσι πάντες ζήτω ὁ πόλεμος.)

Μὲ κατηγοροῦσιν ἀκόμη ὅτι διώρισα ἑπαρχον Ἀταλάντης κάποιον τινα Νόνιον, πρῶν ἱπποδαμαστήν, ἀλλὰ γνωρίζετε, κύριοι βουλευταί, ὁποῖας ἐκδουλεύσεις προσέφερεν εἰς